

Arrest

nr. 302 859 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat V. HENRION**
 Place de L'Université 16/4
 1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 6 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. HENRION, in het bijzijn van de voogd en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 16 december 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 3 december 2021 (Eurodac).

1.2. Op 6 april 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 6 juli 2023 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 10 juli 2023 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/12/2021
Overdracht CGVS: 04/07/2022

Jij werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 17 maart 2023 van 14u05 tot 16u37, bijgestaan door een tolk die het Pashto machtig is. Jouw voogd H.(...) N.(...) en jouw advocaat meester Kyrlo STORROJENKO, loco voor meester Valérie HENRION, stonden je bij tijdens jouw persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, van afkomst Pashtun te zijn, tot de stam Otkheil te behoren en het soennitisch islamitisch geloof aan te hangen. Je bent zestien jaar oud en je bent geboren in Tarang dorp in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Je bent twee jaar naar school geweest en je werkte op de velden in het seizoen van de bloemkool.

Sinds je ongeveer negen jaar oud was, werkte je vader als commandant in het districtshuis van Qarghayi waar hij mensen moest beveiligen. Ongeveer een maand à anderhalve maand voor de machtsvername wilde een talib een bom plaatsen in het districtshuis. Je vader pakte hem op en overhandigde hem aan de bevoegde diensten. De vader van de talib kwam te weten wat er was gebeurd en kwam naar jullie huis. Hij vertelde aan jouw mama dat dat hij wraak kwam nemen en jou kwam ontvoeren. Jouw mama bracht jou op de hoogte en vertelde je niet naar huis te komen, waarop jij naar je maternale oom ging. Je papa kwam naar huis en werd daar gearresteerd en meegenomen door de taliban. Vervolgens werd hij ook door hen gedood en belde jou mama je om je dit te vertellen. Ze zei je niet meer naar huis te komen en te vluchten. Je oom regelde hierop je reis. Je verliet Afghanistan en na ongeveer zes maanden kwam je aan in België, waar je de volgende dag, op 17 december 2021, een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na jouw vertrek is de taliban nog verschillende keren naar je familie geweest en vroegen ze waar je was. In België heb je sinds vier maanden een vriendin.

Ter staving van je verzoek leg je de voorbereiding van je interview neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Jouw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Om te beginnen rijzen er vragen bij je profiel. Zo is het opvallend dat je verklaart dat de naam van je moeder N.(...) J.(...) is, en je slechts stelt twee broers te hebben (CGVS, p. 9-10). In Oostenrijk verklaarde je namelijk eerder dat de naam van je moeder H.(...) is, en je vijf broers en twee zussen hebt (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar je interview in Oostenrijk, werp je op dat je er de verkeerde gegevens hebt gebruikt, je niet meer weet welke maar je er niet

wilde blijven en je bang was om teruggestuurd te worden (CGVS, p. 9). Het blijft echter uitermate vreemd dat je enerzijds wel je eigen naam, en de naam van je vader zou geven, en niet de naam van je moeder. Als je zou denken dat ze je op basis daarvan niet zouden kunnen identificeren in het volgende land, is het immers niet logisch dat je wel nog je eigen naam zou gebruiken. Bovendien kan er van jou verwacht worden dat jij de asielinstanties van Europese landen correcte gegevens verschaft. Verder leg je ook geen enkel document neer met betrekking tot je identiteit, en leg je nog eens tegenstrijdige verklaringen af over het ontbreken hiervan. De dag van je asielaanvraag verklaarde je nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige dd. 17 december 2021, p. 4). Tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je dan weer dat je taskera was afgenomen door de Turkse politie (DVZ verklaring, p. 11, punt 26), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud dan weer beweert dat je taskera in Bulgarije van je is afgenomen (CGVS, p. 4). Dat je geen coherente verklaringen weet af te leggen over het ontbreken van je identiteitsdocumenten en je bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over je familie, ondermijnt je algemene geloofwaardigheid.

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen dat je vader een commandant was bij de politie in het districtshuis van Qarghayi. Zo dient er eerst al op gewezen te worden dat je niet verder komt dan blote beweringen en je geen documenten of foto's neer te leggen die het werk van je vader kunnen aantonen.

Verder zijn je verklaringen tijdens je persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig met je verklaringen bij DVZ. Daar verklaarde je twee maal dat je vader commandant was bij het nationale leger (DVZ verklaring, p. 9, punt 16A, DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud verklaart dat je vader commandant was bij de politie (CGVS, p. 10). Gewezen op je tegenstrijdigheid, poneer je dat je er politie hebt gezegd en ze je er verkeerd begrepen hebben (CGVS, p. 12). Het simpelweg zeggen dat je iets niet gezegd hebt is geen afdoende uitleg om deze tegenstrijdigheid uit te leggen, te meer je ook aan het begin van je persoonlijk onderhoud stelde dat je interview bij DVZ goed is verlopen en je de tolk er goed hebt verstaan (CGVS, p. 3-4). Bovendien ben je ook niet coherent over hoe lang je vader dit werk heeft gedaan. Bij DVZ vertelde je nog dat hij dit werk voor ongeveer vier jaar deed (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), tijdens je persoonlijk onderhoud zou hij het dan weer voor zes jaar gedaan hebben (CGVS, p. 11). Verder zijn je verklaringen over het werk van je vader beperkt. Je weet wel te zeggen dat er twintig personen onder hem stonden, maar kent niemand van zijn collega's. Ook weet je dat hij mensen moest beveiligen, maar je hebt geen idee wat je vader deed voor hij bij de politie ging, of wat hij moest doen om er te beginnen (CGVS, p. 10-11). Je stelt wel te weten dat zijn loon 30 000 roepies bedroeg omdat je het je vader tegen je moeder hoorde zeggen, maar eerder gevraagd wat hij aan je moeder vertelde, stel je er niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p. 12-13). Daarbij stel je dat je vader zijn uniform groen was (CGVS, p. 12); nochtans blijkt uit de informatie waar het CGVS zich op baseert en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de politie een blauw/grijs uniform draagt. Met dergelijke tegenstrijdige en beperkte verklaringen slaag je er niet in om aannemelijk te maken dat je vader een job had bij de politie.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de job van je vader, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan je problemen. Je verklaart immers dat die het gevolg zijn van de job van je vader (CGVS, p. 15).

Verder leg je ook geen coherente verklaringen, en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over je problemen. Bij DVZ stelde je de feiten toch wel enigszins anders voor. Daar vertel je immers niets over de vader van de talib die langs kwam en tegen je moeder zei dat hij wraak wilde nemen en jou ontvoeren omdat zijn zoon was meegenomen door je vader (CGVS, p. 15). Je verklaart er wel dat je nooit rechtstreeks bedreigd bent, en dat de taliban tegen je vader zei dat ze heel zijn familie volledig zouden doden (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), iets waar je tijdens je persoonlijk onderhoud niets van vermeldt. Sterker nog, je beweert zelfs dat je jongere broers helemaal niet in aanmerking komen om lastig gevallen te worden omdat ze nog te jong zijn (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met je verklaringen van je eerste interview, stel je dat je er wel gezegd hebt dat je papa bedreigd werd en jij ook gevaar liep en je daarom vertrokken bent (CGVS, p. 19). Dit biedt echter geen uitleg waarom je niets hebt verteld over de vader van de talib die je dreigde te ontvoeren.

Daarbij kan het gedrag van de vader van de talib die jou wilde ontvoeren hoegenaamd niet overtuigen. Je stelt dat hij gewoonweg naar je huis kwam en daar tegen je moeder zei dat hij wraak wilde nemen omdat je vader zijn zoon had meegenomen en daarom jou zou ontvoeren (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom hij zou komen aankondigen dat hij dat zou doen, werp je op dat hij daar was om je te ontvoeren of vermoorden, maar jij er niet was, hij kwaad was en hij het daarom tegen je moeder zei (CGVS, p. 17). Als hij werkelijk wraak wilde nemen, is het weinig logisch dat hij dit openlijk zou komen verkondigen aan je moeder, zelfs al was je niet thuis. Immers op deze manier, kon jou moeder jou gewoon waarschuwen en ben je kunnen wegkomen.

Daarbij ben je ook niet coherent over hoe je moeder jou op de hoogte kon brengen van wat er zich had afgespeeld. Je verklaart dat op het moment dat de vader van de talib langskwam, jij in de bazaar van

Qarghayi was om boodschappen te doen (CGVS, p. 17). Je stelt dat je een gewone gsm had, waarop je moeder je belde (CGVS, p. 18); nochtans had je eerder verteld dat je geen gsm had toen je in Afghanistan was (CGVS, p. 12). Het is dan toch wel heel vreemd dat je moeder je dan plots kon bereiken op je gsm toen jullie problemen had.

Ook het gedrag van je vader zoals jij het voorstelt is ontzettend vreemd. Niettegenstaande er al iemand naar jullie huis was gekomen omdat hij een talib had opgepakt, besloot hij toch nog om naar huis te komen in plaats van op zijn werkpost te blijven in het districtshuis en zich op die manier nog meer bloot te stellen aan gevaar (CGVS, p. 15). Dat je vader dat risico zou nemen is ontzettend vreemd.

Ook over wat er met je vader gebeurd is, kan je maar weinig informatie geven. Gevraagd wat je weet over het moment dat je vader werd meegenomen, stel je simpelweg dat je moeder je verteld heeft dat je vader is gedood, je niet meer naar huis moet komen omdat ze jou ook gaan vermoorden. Erop gewezen dat we ondertussen een tijd verder zijn, en gevraagd of je nog over het incident hebt gesproken, stel je slechts dat je moeder je enkel heeft verteld heeft dat hij thuis is gearresteerd, ze hem hebben meegenomen en gedood (CGVS, p. 18). Dat je moeder je hier ondertussen niet nog meer informatie over heeft gegeven en jij ondertussen hier niet meer informatie zou kunnen geven, is uitermate vreemd.

Verder ben je niet coherent over andere problemen die jullie nog hadden met de taliban. Je wordt gevraagd of jullie nog andere problemen hebben gehad door de job van je vader, waarop je stelt van niet. Er wordt nog een tweede keer ter bevestiging aan je gevraagd of jullie al eerder bedreigingen hadden ontvangen, waarop je eerst stelt dat je vader de talib heeft gearresteerd, en jullie problemen dan pas begonnen, voor je dan toch nog toevoegt dat je vader in het verleden wel bedreigd is om met zijn job te stoppen. Gevraagd om er over te vertellen, weet je echter niets meer te zeggen. Het is ook heel vreemd dat je beweert dat je moeder je niet meer verteld heeft, en je ook niet blijkt te weten of de taliban dreigbrieven naar je vader heeft gestuurd (CGVS, p. 19-21). Nochtans had je eerder verklaard dat je moeder je weldegelijk had verteld dat je vader dreigbrieven ontving (CGVS, p. 12). Dat je ook hier geen eenduidige verklaringen over weet af te leggen haalt de verklaringen over je problemen compleet onderuit.

Je voogd haalt op het einde van het interview nog aan dat je geld aan de smokkelaar moet betalen, en legt in dit verband de voorbereiding op je interview neer (CGVS p. 23). Hierbij dient er al eerst over opgemerkt te worden dat je hier zelf helemaal niets over aanhaalde, ondanks dat je werd gevraagd naar hoeveel je reis heeft gekost, wie het heeft betaald, hoe je oom dit kon betalen, en of er nog meer was over je reisweg wat je wilde vertellen (CGVS, p. 14). Evenmin haalde je hier iets over aan toen je gevraagd werd of er nog andere redenen waren dan de problemen met de taliban waardoor je niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 15). Bovendien weet je overigens niet te vertellen wat er juist is afgesproken met de smokkelaar, en stel je dat je oom alles heeft geregeld (CGVS, p. 23). Mocht je werkelijk problemen met je smokkelaar, kan er van jou verwacht worden dat je ook op de hoogte bent van de afspraken die gemaakt zijn met de smokkelaar. Het is daarbij ook uitermate vreemd dat gevraagd naar je reisweg, je stelt dat je oom het betaald heeft (CGVS, p. 14), maar je op het einde van het interview beweert dat jij nog de helft moet betalen en je oom hiervoor het geld niet heeft (CGVS, p. 24). Er kan van jou verwacht worden dat jij hierover vanaf het begin eenduidige verklaringen over aflegt. Dat dit niet het geval is, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van je verklaringen hierover.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan

een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de

machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Je haalt aan dat je in België volleybalt en dat wil blijven doen en je ook een vriendin hebt hier die je niet wil achterlaten en jullie al een tijdje samen zijn (CGVS, p. 21). Je blijkt echter niet eens de achternaam van je vriendin te kennen. Uit je verklaringen blijkt dat jullie slechts vier maanden samen zijn (CGVS, p. 4), waardoor er nog niet bepaald kan gesproken worden van een duurzame relatie op basis waarvan kan worden besloten dat jij verwesterd bent. Dat je hier kan kiezen dat je bidt of niet, en dat je hier alcohol hebt gedronken, wat in Afghanistan verboden is (CGVS, p. 21), is evenmin voldoende om aan te tonen dat je verwesterd bent, te meer je aan het begin van je persoonlijk onderhoud aangeeft soennitisch moslim te zijn (CGVS, p. 5). Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij minstens tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je naar school te zijn geweest in Afghanistan, nog in contact te staan met je familie in Afghanistan en er aldus nog over een netwerk te beschikken (CGVS, p. 7-9). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker stelt dat de bijzondere procedurele noden die genomen werden om tegemoet te komen aan zijn jeugdige leeftijd onvoldoende blijken. Volgens verzoeker kan het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen niet volstaan. Volgens verzoeker moest er rekening gehouden worden met het gegeven dat hij in België als 15-jarige niet-begeleide minderjarige aankwam en aldus zeer jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden.

Verzoeker stelt dat hij moeite heeft met het inschatten van tijdsaders. Ook is het moeilijk om retroactief tijdsverloop in te schatten. Verzoeker herinnert eraan dat hij ongeschoold is en hij nog zeer jong was toen zijn vader begon met werken.

Verder kwam verzoekers vader niet vaak naar huis en vertelde verzoekers vader niet over zijn werk. Het is in de Afghaanse cultuur niet gebruikelijk voor kinderen om vragen te stellen aan hun ouders.

De verzoeker geeft toe dat hij onjuiste verklaringen heeft afgelegd in Oostenrijk en dat hij door landgenoten werd geadviseerd om niet te waarheid te vertellen.

Verzoeker stelt dat hij op 8 augustus 2023 de taskara's van zijn familieleden ontving maar onvoldoende tijd had om deze documenten te vertalen. Verzoeker stelt dat hij deze later per aanvullende nota zal overmaken. Verzoeker wenst eveneens te verduidelijken dat zijn eigen taskara door de Turkse politie in beslag werd genomen.

Verzoeker stelt dat hij documenten heeft die het werk van zijn vader kunnen bevestigen. De documenten van verzoekers vader bleven echter achter op zijn werkplaats aangezien het voor verzoekers vader veiliger was om alle documenten daar te laten in plaats van ermee te reizen of ze thuis te bewaren.

Verzoeker verduidelijkt dat zijn vader commandant bij de politie was en stelt dat hij nooit heeft willen zeggen dat zijn vader legercommandant was.

Wat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken betreft wenst hij te verduidelijken dat hij in een emotionele bui stelde dat de taliban zijn hele familie zou vermoorden. Dit was echter een overdrijving. Omwille van het feit dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op werd gehamerd om zijn relaas kort te houden, vertelde verzoeker niets over de taliban die bij zijn moeder langskwam maar beperkte hij zich tot hetgeen zijn vader overkwam.

Verzoeker wenst verder te verduidelijken dat hij wel een gsm had in Afghanistan, maar dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bedoelde dat hij geen smartphone had.

Verzoeker stelt dat het niet onlogisch is dat zijn vader naar huis kwam nadat het leven van zijn zoon bedreigd werd. Volgens verzoeker reageerde hij uit emotie en angst.

Het is voor verzoeker moeilijk om informatie te verkrijgen via zijn moeder omdat zij vaak huilt aan de telefoon. Ook is het voor verzoeker erg pijnlijk om over de ontvoering van zijn vader te praten. Daarenboven is er intussen veel tijd verstreken waardoor het steeds moeilijker wordt om details te bemachtigen.

Verzoeker stelt dat hij en zijn familie de smokkelaar nog geld verschuldigd zijn. Bij aankomst in België bleek immers dat het bedrag dat verzoekers oom betaalde voor de reis onvoldoende was. Hij staat onder druk om de rest terug te betalen. Verzoeker bracht deze problematiek niet in eerste instantie op omdat hij dacht dat er enkel gepolst werd naar verdere gebeurtenissen of incidenten in verband met het werk van zijn vader.

Verzoeker wijst op zijn vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij ongeveer twee jaar in België verblijft en dat dit alles een duidelijke impact op hem heeft nagelaten. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving. Hij kwam op jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen, hij gaat in België naar school en is omringd door Belgische jongens en meisjes. Verzoeker stelt tevens dat hij een Belgische vriendin heeft. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, hun vragen te stellen en hun mening te waarderen. Bovendien is verzoeker niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan.

Verzoeker wijst verder nog op de herkomst van zijn familie uit de provincie Laghman. Volgens verzoeker is gelet op het geheel van deze elementen aannemelijk dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Verzoeker betoogt verder nog dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus verwijst hiervoor uitgebreid naar landeninformatie. Het is voor verzoeker niet eenvoudig om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt. Anderzijds verloopt het contact tussen verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de taliban.

Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben. Hij doet eveneens een uitgebreide uiteenzetting over de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij licht verder toe dat hij eveneens bescherming nodig heeft in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij als jonge man die nu al ruime tijd in Europa verblijft een persoonlijke omstandigheid inhoudt die het risico versterkt om slachtoffer te worden van ernstige schade omwille van het willekeurig geweld in het gewapend conflict.

2.1.2. In een aanvullende nota van 24 januari 2024 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian Developments"* van 4 november 2022;
- de EUAA-rapport *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van januari 2022;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023;
- het EUAA-rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van augustus 2022;
- het EASO-rapport *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van augustus 2020;
- het EUAA-rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van juni 2023;
- de COI Focus *"Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"* van Cedoca van 14 december 2023.

2.1.3. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 26 januari 2024 brengt verzoeker de volgende stukken ter kennis om zijn verwestering en wil tot integratie aan te tonen:

- getuigenissen van mensen van verzoekers school en zijn omgeving (stuk 1);
- schoolresultaten (stuk 2);
- foto's die onder andere aantonen dat verzoeker volleybal speelt in zijn vrije tijd (stuk 3);
- foto's van verzoeker met zijn vriendin (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Allereerst merkt de Raad op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere procedurele noden of kwetsbaarheden.

Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 6 april 2022, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 14; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt verder uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

In zoverre verzoeker stelt dat hij onjuiste verklaringen heeft afgelegd in Oostenrijk op advies van derden, benadrukt de Raad dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt en dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt. Achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken. Het feit dat verzoeker bewust heeft getracht de Europese asielinstanties te misleiden en tot op heden nog steeds geen duidelijk zicht geeft op zijn ware identiteit en die van zijn familie, doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. De Raad treedt de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

“Om te beginnen rijzen er vragen bij je profiel. Zo is het opvallend dat je verklaart dat de naam van je moeder N.(...) J.(...) is, en je slechts stelt twee broers te hebben (CGVS, p. 9-10). In Oostenrijk verklaarde je namelijk eerder dat de naam van je moeder H.(...) is, en je vijf broers en twee zussen hebt (de informatie waar het CGVS zich op baseert werd toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar je interview in Oostenrijk, werp je op dat je er de verkeerde gegevens hebt gebruikt, je niet meer weet welke maar je er niet wilde blijven en je bang was om teruggestuurd te worden (CGVS, p. 9). Het blijft echter uitermate vreemd dat je enerzijds wel je eigen naam, en de naam van je vader zou geven, en niet de naam van je moeder. Als je zou denken dat ze je op basis daarvan niet zouden kunnen identificeren in het volgende land, is het immers niet logisch dat je wel nog je eigen naam zou gebruiken. Bovendien kan er van jou verwacht worden dat jij de asielinstanties van Europese landen correcte gegevens verschaft. Verder leg je ook geen enkel document neer met betrekking tot je identiteit, en leg je nog eens tegenstrijdige verklaringen af over het ontbreken hiervan. De dag van je asielaanvraag verklaarde je nooit identiteitsdocumenten te hebben gehad (DVZ fiche niet-begeleide minderjarige dd. 17 december 2021, p. 4). Tijdens je interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde je dan weer dat je taskera was afgenomen door de Turkse politie (DVZ verklaring, p. 11, punt 26), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud dan weer beweert dat je taskera in Bulgarije van je is afgenomen (CGVS, p. 4). Dat je geen coherente verklaringen weet af te leggen over het ontbreken van je identiteitsdocumenten en je bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over je familie, ondermijnt je algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker stelt dat hij het moeilijk heeft met het inschatten van tijdsaders. Dit betreft echter louter een blote bewering die verzoeker op geen enkele manier staft. Dit kan aldus geen verschoning vormen voor de tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd over de job van zijn vader als commandant bij het nationale leger. Verzoeker kan evenmin wijzen op zijn ongeschooldheid ter verschoning van zijn verklaringen. Zelfs van een ongeschoold iemand kan redelijkerwijze worden aangenomen dat deze in staat is om de feiten en omstandigheden die geleid hebben tot zijn vlucht op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken er inderdaad op gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. De vastgestelde omissie, namelijk het feit dat de taliban bij verzoekers moeder is langsgeweest, betreft een kernelement van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker dit element correct weergeeft. Bovendien werden verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Pashtou en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken

van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Verzoeker gaf aan dat hij nog bijkomende documenten zou neerleggen die de identiteit van hem en zijn familieleden ondersteunt, maar tot op vandaag ligt geen enkel bewijs voor in dit verband.

Gelet op het bovenstaande, en bij gebrek aan dienstige argumenten tegen de overige correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing, worden deze integraal door de Raad overgenomen:

“Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen dat je vader een commandant was bij de politie in het districtshuis van Qarghayi. Zo dient er eerst al op gewezen te worden dat je niet verder komt dan blote beweringen en je geen documenten of foto's neer te leggen die het werk van je vader kunnen aantonen.

Verder zijn je verklaringen tijdens je persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig met je verklaringen bij DVZ. Daar verklaarde je twee maal dat je vader commandant was bij het nationale leger (DVZ verklaring, p. 9, punt 16A, DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5), terwijl je tijdens je persoonlijk onderhoud verklaart dat je vader commandant was bij de politie (CGVS, p. 10). Gewezen op je tegenstrijdigheid, poneer je dat je er politie hebt gezegd en ze je er verkeerd begrepen hebben (CGVS, p. 12). Het simpelweg zeggen dat je iets niet gezegd hebt is geen afdoende uitleg om deze tegenstrijdigheid uit te leggen, te meer je ook aan het begin van je persoonlijk onderhoud stelde dat je interview bij DVZ goed is verlopen en je de tolk er goed hebt verstaan (CGVS, p. 3-4). Bovendien ben je ook niet coherent over hoe lang je vader dit werk heeft gedaan. Bij DVZ vertelde je nog dat hij dit werk voor ongeveer vier jaar deed (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), tijdens je persoonlijk onderhoud zou hij het dan weer voor zes jaar gedaan hebben (CGVS, p. 11). Verder zijn je verklaringen over het werk van je vader beperkt. Je weet wel te zeggen dat er twintig personen onder hem stonden, maar kent niemand van zijn collega's. Ook weet je dat hij mensen moest beveiligen, maar je hebt geen idee wat je vader deed voor hij bij de politie ging, of wat hij moest doen om er te beginnen (CGVS, p. 10-11). Je stelt wel te weten dat zijn loon 30 000 roepies bedroeg omdat je het je vader tegen je moeder hoorde zeggen, maar eerder gevraagd wat hij aan je moeder vertelde, stel je er niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p. 12-13). Daarbij stel je dat je vader zijn uniform groen was (CGVS, p. 12); nochtans blijkt uit de informatie waar het CGVS zich op baseert en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de politie een blauw/grijs uniform draagt. Met dergelijke tegenstrijdige en beperkte verklaringen slaag je er niet in om aannemelijk te maken dat je vader een job had bij de politie.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de job van je vader, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan je problemen. Je verklaart immers dat die het gevolg zijn van de job van je vader (CGVS, p. 15).

Verder leg je ook geen coherente verklaringen, en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over je problemen. Bij DVZ stelde je de feiten toch wel enigszins anders voor. Daar vertel je immers niets over de vader van de talib die langs kwam en tegen je moeder zei dat hij wraak wilde nemen en jou ontvoeren omdat zijn zoon was meegenomen door je vader (CGVS, p. 15). Je verklaart er wel dat je nooit rechtstreeks bedreigd bent, en dat de taliban tegen je vader zei dat ze heel zijn familie volledig zouden doden (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), iets waar je tijdens je persoonlijk onderhoud niets van vermeldt. Sterker nog, je beweert zelfs dat je jongere broers helemaal niet in aanmerking komen om lastig gevallen te worden omdat ze nog te jong zijn (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met je verklaringen van je eerste interview, stel je dat je er wel gezegd hebt dat je papa bedreigd werd en jij ook gevaar liep en je daarom vertrokken bent (CGVS, p. 19). Dit biedt echter geen uitleg waarom je niets hebt verteld over de vader van de talib die je dreigde te ontvoeren.

Daarbij kan het gedrag van de vader van de talib die jou wilde ontvoeren hoegenaamd niet overtuigen. Je stelt dat hij gewoonweg naar je huis kwam en daar tegen je moeder zei dat hij wraak wilde nemen omdat je vader zijn zoon had meegenomen en daarom jou zou ontvoeren (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom hij zou komen aankondigen dat hij dat zou doen, werp je op dat hij daar was om je te ontvoeren of vermoorden, maar jij er niet was, hij kwaad was en hij het daarom tegen je moeder zei (CGVS, p. 17). Als hij werkelijk wraak wilde nemen, is het weinig logisch dat hij dit openlijk zou komen verkondigen aan je moeder, zelfs al was je niet thuis. Immers op deze manier, kon jou moeder jou gewoon waarschuwen en ben je kunnen weggkomen.

Daarbij ben je ook niet coherent over hoe je moeder jou op de hoogte kon brengen van wat er zich had afgespeeld.

Je verklaart dat op het moment dat de vader van de talib langskwam, jij in de bazaar van Qarghayi was om boodschappen te doen (CGVS, p. 17). Je stelt dat je een gewone gsm had, waarop je moeder je belde (CGVS, p. 18); nochtans had je eerder verteld dat je geen gsm had toen je in Afghanistan was (CGVS, p. 12). Het is dan toch wel heel vreemd dat je moeder je dan plots kon bereiken op je gsm toen jullie problemen had.

Ook het gedrag van je vader zoals jij het voorstelt is ontzettend vreemd. Niettegenstaande er al iemand naar jullie huis was gekomen omdat hij een talib had opgepakt, besloot hij toch nog om naar huis te komen in plaats van op zijn werkpost te blijven in het districtshuis en zich op die manier nog meer bloot te stellen aan gevaar (CGVS, p. 15). Dat je vader dat risico zou nemen is ontzettend vreemd.

Ook over wat er met je vader gebeurd is, kan je maar weinig informatie geven. Gevraagd wat je weet over het moment dat je vader werd meegenomen, stel je simpelweg dat je moeder je verteld heeft dat je vader is gedood, je niet meer naar huis moet komen omdat ze jou ook gaan vermoorden. Erop gewezen dat we ondertussen een tijd verder zijn, en gevraagd of je nog over het incident hebt gesproken, stel je slechts dat je moeder je enkel heeft verteld heeft dat hij thuis is gearresteerd, ze hem hebben meegenomen en gedood (CGVS, p. 18). Dat je moeder je hier ondertussen niet nog meer informatie over heeft gegeven en jij ondertussen hier niet meer informatie zou kunnen geven, is uitermate vreemd.

Verder ben je niet coherent over andere problemen die jullie nog hadden met de taliban. Je wordt gevraagd of jullie nog andere problemen hebben gehad door de job van je vader, waarop je stelt van niet. Er wordt nog een tweede keer ter bevestiging aan je gevraagd of jullie al eerder bedreigingen hadden ontvangen, waarop je eerst stelt dat je vader de talib heeft gearresteerd, en jullie problemen dan pas begonnen, voor je dan toch nog toevoegt dat je vader in het verleden wel bedreigd is om met zijn job te stoppen. Gevraagd om er over te vertellen, weet je echter niets meer te zeggen. Het is ook heel vreemd dat je beweert dat je moeder je niet meer verteld heeft, en je ook niet blijkt te weten of de taliban dreigbrieven naar je vader heeft gestuurd (CGVS, p. 19-21). Nochtans had je eerder verklaard dat je moeder je weldegelijk had verteld dat je vader dreigbrieven ontving (CGVS, p. 12). Dat je ook hier geen eenduidige verklaringen over weet af te leggen haalt de verklaringen over je problemen compleet onderuit."

Wat betreft verzoekers beweerde problemen met de smokkelaar, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier:

"Je voogd haalt op het einde van het interview nog aan dat je geld aan de smokkelaar moet betalen, en legt in dit verband de voorbereiding op je interview neer (CGVS p. 23). Hierbij dient er al eerst over opgemerkt te worden dat je hier zelf helemaal niets over aanhaalde, ondanks dat je werd gevraagd naar hoeveel je reis heeft gekost, wie het heeft betaald, hoe je oom dit kon betalen, en of er nog meer was over je reisweg wat je wilde vertellen (CGVS, p. 14). Evenmin haalde je hier iets over aan toen je gevraagd werd of er nog andere redenen waren dan de problemen met de taliban waardoor je niet kan terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 15). Bovendien weet je overigens niet te vertellen wat er juist is afgesproken met de smokkelaar, en stel je dat je Het feit dat verzoeker bewust heeft getracht de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.oe oom alles heeft geregeld (CGVS, p. 23). Mocht je werkelijk problemen met je smokkelaar, kan er van jou verwacht worden dat je ook op de hoogte bent van de afspraken die gemaakt zijn met de smokkelaar. Het is daarbij ook uitermate vreemd dat gevraagd naar je reisweg, je stelt dat je oom het betaald heeft (CGVS, p. 14), maar je op het einde van het interview beweert dat jij nog de helft moet betalen en je oom hiervoor het geld niet heeft (CGVS, p. 24). Er kan van jou verwacht worden dat jij hierover vanaf het begin eenduidige verklaringen over aflegt. Dat dit niet het geval is, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van je verklaringen hierover."

Waar verzoeker vervolgens wijst op zijn verwestering, oordeelt de Raad, na objectieve lezing van de landeninformatie neergelegd door beide partijen, het volgende:

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd.

In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “zina betreft” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44).

In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekommen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken.

De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevluht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’,

zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt *in casu* dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij ongeveer twee jaar in België verblijft en dat dit alles een duidelijke impact op hem heeft nagelaten. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving. Hij kwam op jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen, hij gaat in België naar school en is omringd door Belgische jongens en meisjes. Verzoeker stelt tevens dat hij een vriendin heeft. Hij heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, hen vragen te stellen en hun mening te waarderen. Bovendien is verzoeker niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan. Verzoeker wijst verder nog op de herkomst van zijn familie uit de provincie Laghman. In zijn aanvullende nota legt hij getuigenissen neer van mensen uit zijn omgeving, zijn schoolresultaten, foto's van zijn vrije tijdsbesteding en foto's van hem samen met zijn vriendin.

Uit voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker was

14 jaar oud, bijna 15, toen hij in België is aangekomen. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan reeds in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker slechts sinds december 2021 in België heeft verbleven in het kader van de asielprocedure, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtou, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4) en heeft nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9).

Wat verzoekers vriendin betreft wijst de Raad op de volgende pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing: *“Je haalt aan dat je in België volleybalt en dat wil blijven doen en je ook een vriendin hebt hier die je niet wil achterlaten en jullie al een tijdje samen zijn (CGVS, p. 21). Je blijkt echter niet eens de achternaam van je vriendin te kennen. Uit je verklaringen blijkt dat jullie slechts vier maanden samen zijn (CGVS, p. 4), waardoor er nog niet bepaald kan gesproken worden van een duurzame relatie op basis waarvan kan worden besloten dat jij verwesterd bent.”*

Verzoeker haalt verder geen concrete elementen aan die wijzen op een verwestering in zijn hoofd. De documenten die verzoeker neerlegt kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen, maar wijzen hoogstens op zijn integratie, wat niet hetzelfde is als verwestering.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof.

Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar

Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker kan zich niet beroepen op deze uitzonderlijke situatie.

Verzoeker voert aan dat hij als jonge man die nu al geruime tijd in Europa verblijft, maar de Raad is van oordeel dat dit geen persoonlijke omstandigheden betreffen die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP